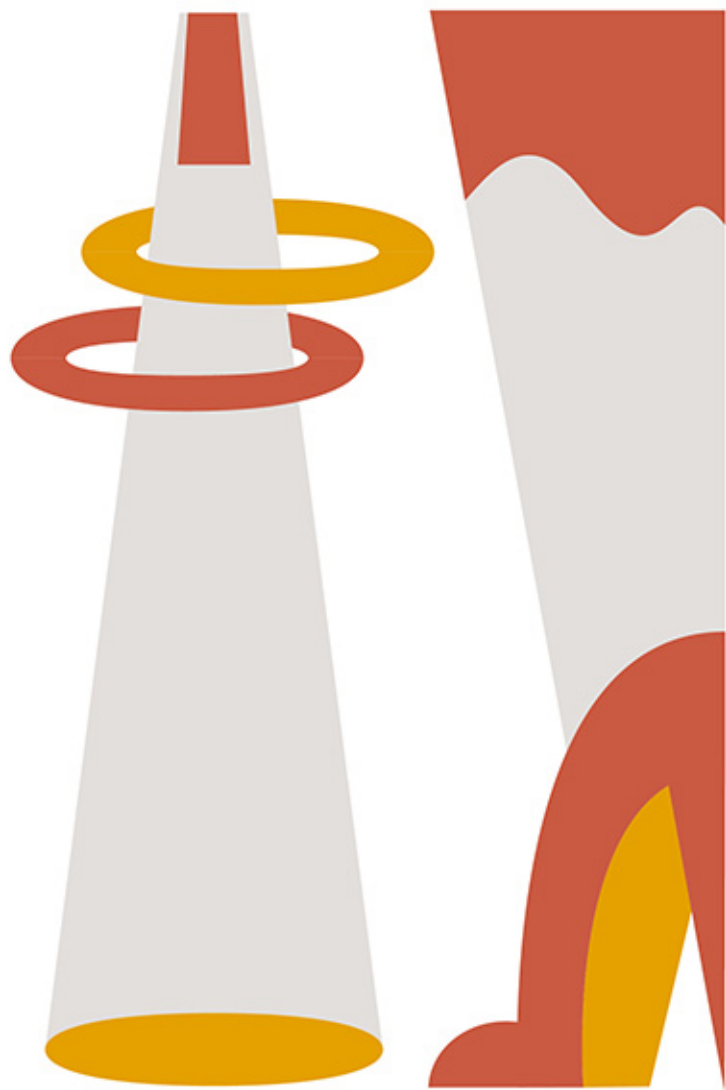

Lev N. Tolstoy

Anna Karenina

|
Çeviren:
Özlem
Asiltürk
|

Lev Nikolayeviç Tolstoy, 9 Eylül 1828 yılında aile mülkü Yasna-ya Polyana'da, bir toprak soylusunun oğlu olarak dünyaya geldi. Erken yaşlarda annesini ve babasını kaybedince, halası Alexandra Osten Saken tarafından büyütüldü.

Kazan'da başladığı üniversite eğitiminde aradığını bulamayan Tolstoy, Yasnaya Polyana'ya döndü. İlk eseri *Çocukluk* 1852'de yayımlandı. 1854'te Kırım Savaşı'na katıldı. 1862'de Sofya Andreyevna Behrs'le evlendi. 1863'te yazmaya başladığı *Savaş ve Barış*'ı 1869'da tamamladı. Bu romanı *Anna Karenina*, *İvan İlyiç'in Ölümü* ve *Kroyçer Sonat* izledi. Kiliseye ağır eleştiriler yönelttiği *Diriliş* 1899'da yayımlanınca Rus Ortodoks Kilisesi'nden aforoz edildi.

Günlerini ahlak, din, toplum üzerine düşünerek ve yazarak geçiren Tolstoy, Ruslar için sadece bir yazar değil, ruhani bir liderdi. Bir köylü gibi yaşadı ve eserlerinin gelirini de köylülere bıraktı. Mülkiyet konusundaki fikirleri nedeniyle karısıyla ters düşüp 1910 sonbaharında evi terk etti.

7 Kasım 1910'da sabaha karşı Astapovo İstasyonu'nda, 82 yaşında gözlerini kapadığında *Savaş ve Barış*'ın, *Anna Karenina*'nın ölümsüz yazarı değil, Avrupa'yı bile kasıp kavuran bir hareketin, Tolstoyculuğun peygamberiydi.

Anna Karenina

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Anna Karenina

Lev N. Tolstoy

Rusça aslından çeviren

Özlem Asiltürk

Yayına hazırlayan

Şöhret Baltaş

Türkçe yayın hakları

© Doğan Yayınları Yayıncılık

ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

1. baskı / Ağustos 2025

ISBN 978-625-5683-10-6

Sertifika no: 44919

Sayfa uygulama:

Taylan Polat

Kapak tasarımı:

Geray Gençer

Baskı

Ayhan Matbaa Basım San. Tic. Ltd. Şti.

Mahmutbey Mah. 2622 Sok. No: 6/41

Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38

Faks (212) 445 05 63

Sertifika no: 44870

Doğan Yayınları Yayıncılık ve

Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza

No. 3, Kat 10, 34360

Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 /

Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr /

editor@dogankitap.com.tr /

satis@dogankitap.com.tr

Anna Karenina

Lev N. Tolstoy

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

—
Çeviren:
Özlem Asiltürk
—

Öç benimdir, ben karşılık vereceğim.¹

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

1. İncil'in Romalılar (12:19) bölümünden alıntıdır. Tam metin: "Sevgili kardeşler, kimseden öç almayın; bunu Tanrı'nın gazabına bırakın. Çünkü şöyle yazılmıştır: Rab diyor ki, 'Öç benimdir, ben karşılık vereceğim.'" (ç.n.)

Birinci Bölüm

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

I

Bütün mutlu aileler birbirine benzerler, her mutsuz aileninse kendine özgü bir mutsuzluğu vardır. Oblonskilerin evinde durumlar karıştıktı. Evin hanımı kocasının, eskiden evlerinde çalışan Fransız mürebbiyeyle ilişkisi olduğunu öğrenmiş ve kocasına bundan böyle kendisiyle aynı çatı altında yaşayamayacağını bildirmişti. Bu durum üç gündür devam ediyor ve hem karı-kocaya, hem aile fertlerine hem de ev halkına acı veriyordu. Aile üyeleri ve evde çalışanlar onların birlikteliklerinin artık hiçbir anlamı kalmadığını ve yol üstünde tesadüfen karşılaşan insanların bile birbirine Oblonskilerin evinde yaşayanlardan daha yakın olabileceğini düşünüyorlardı. Kadın odasından çıkmıyor, kocasıysa üç gündür eve gelmiyordu. Çocuklar evin içinde koşuşup duruyorlardı; İngiliz kadın, evin kâhyasıyla kavgaya etmiş, yakın bir arkadaşına not yazarak kendisi için yeni bir yer araştırmasını rica etmişti; evin aşçısı daha dün, tam da yemek vakti evden çekip gitmişti; hizmetkârlara yemek yapan kadın ve arabacı alacaklarının hesaplanmasını talep ediyorlardı.

Tartışmadan üç gün sonra Prens Stepan Arkadyeviç Oblonski –sosyetedeki adıyla Stiva– her zamanki saatinde yani sabah sekizde, bu kez karısının yattığı odada değil, kendi çalışma odasındaki sahtiyan kanepede uyandı. Dolgun ve bakımlı vücudunu tekrar uyumak istercesine kanepenin yaylarının üzerinde döndürdü, sımsıkı sarıldığı

yastığa yanağını iyice gömmüştü ki bir anda yerinden fırladı, sonra yattığı kanepenin üzerine oturdu ve gözlerini açtı.

“Evet, evet, nasıldı?” diyerek gördüğü rüyayı anımsamaya çalışıyordu. “Evet, nasıldı? Evet! Alabin yemek veriyordu Darmstadt’da; hayır Darmstadt değil, Amerika gibi bir yerdi. Ah, evet! Rüyamda gördüğüm Darmstadt Amerika’daydı. Evet, Alabin cam masalardayemek veriyordu ve masalar: *Il mio tesoro*² şarkısını söylüyorlardı, ah hayır *Il mio tesoro* değil, ondan daha güzel bir şarkıydı. Ayrıca sürahiye benzer küçük bir şeyler vardı ve onlar da kadındı” diye anımsadı rüyasını.

Stepan Arkadyeviç’in gözleri sevinçten parlıyordu; düşünmeye devam ediyor ve gülümsüyordu. “Evet, güzeldi, hem de çok güzel. Orada daha ne güzellikler vardı ama uyanınca sözcüklerle ifade edebilmek şöyle dursun kafamızda bile canlandıramıyoruz.” Ardından yünlü kumaştan perdenin yan tarafından sızan gün ışığını fark ederek ayaklarını neşeyle divandan sarkıttı, karısının diktiği (geçen yılki yaş günü hediyesiydi) altın rengi deri terlikleri yokladı ve dokuz yılın verdiği alışkanlıkla hiç yerinden kalkmadan yatak odasında, her zamanki yerinde asılı duran robdöşambrına uzandı. Ve bir anda neden yatak odasında, karısının yanında değil de çalışma odasında uyuduğunu anımsadı; alnı kırıştı ve yüzündeki gülümseme kayboldu.

Olup bitenlerin hepsi aklına gelince “Ah, ah, ah! Ah!..” diye hor-murdandı. Karısıyla arasında geçen tartışmanın+ tüm detayları, içinde bulunduğu çaresizlik geldi gözünün önüne. Kendisine en acı gelen şeyse tüm bunların kendi hatası oluşuydu.

“Evet! Affetmeyecek beni, affetmez! En üzücü olanı da tüm suçun bende olması ama ben suçlu değilim ki! Zaten bütün mesele de buradadır!” diye düşündü ve karısıyla arasında geçen tartışmanın kendisinde bıraktığı en ağır izleri anımsayarak umutsuzca “Ah, ah, ah!” diye sızlandı yine.

En tatsız da karısı için aldığı koca armut elinde, tiyatrodan güle oynaya evine döndükten sonra karısını salonda göremediği o ilk andı; ilginç bir şekilde çalışma odasında da yoktu, sonunda yatak odasında elindeki o her şeyi ifşa eden uğursuz notla görmüştü onu.

Stepan Arkadyeviç'in her zaman bir şeyler için kaygılanan, telaşlı ve dar kafalı biri olarak gördüğü karısı Dolli kıpırtısızca oturuyor, elinde not kâğıdı, yüzünde dehşet, umutsuzluk ve öfke dolu bir ifadeyle kocasına bakıyordu.

Elindeki notu göstererek:

– Bu ne? Nedir bu? diye soruyordu.

Stepan Arkadyeviç sıklıkla olduğu gibi bu kez de, o anı hatırladığında en üzüldüğü şey, olayın kendisi değil, karısına verdiği cevaptı. O anda başına gelen, insanların hiç beklemedikleri bir anda, utanç verici bir durum içindeyken yakalandıklarında başına gelen şeyle aynıydı. Suçu ortaya çıktıktan sonraki yüz ifadesini karısının karşısında düştüğü duruma uygun hale getirememişti. Mahcup olma, inkâr etme, kendini haklı çıkarmaya çalışma, özür dileme gibi ifadeler takınmak ve hatta kayıtsız kalmak yerine – bunlar bile onun bu yaptığının yanında daha iyi sayılırdı!– yüzünde bir anda, tamamen istemdisi bir şekilde (Fizyolojik açıklamaları çok seven Stepan Arkadyeviç'e göre bunlar “beynin refleksleri”ydi³) her zamanki alışkanlıkla iyimser ve bu nedenle de aptalca bir gülümseme ifadesi belirdi.

Bu aptalca gülümseyişinden dolayı kendini bir türlü affedemiyordu. Dolli onun bu gülümsemesini görünce fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi titreyerek, her zamanki çabuk parlayan mizacıyla zehir zemberek sözler söyleyip terk etti odayı. O günden beri kocasını görmek istemiyordu.

3. Rusya'da fizyoloji biliminin kurucusu İvan Mihayloviç Sechenov'un 1866'da basılan referans kitaplarından *Beynin Refleksleri*. (ç.n.)

“Her şeyin sebebi o aptalca gülümsemeydi” diye düşündü Stepan Arkadyeviç.

Çaresizce “Ne yapacağım şimdi ben? Ne yapacağım?” diye sorup durdu kendi kendine ama cevap bulamadı.

II

Stepan Arkadyeviç kendine karşı dürüst bir insandı. Kendini kandırmaz ve yaptıklarından dolayı pişmanlık duymazdı. Altı yıl önce karısını ilk aldatmasında duyduğu pişmanlığı şimdi duyamıyordu. Otuz dört yaşında, yakışıklı, şıpsevdî bir erkek olarak, kendisinden yalnızca bir yaş küçük olan, beşi sağ, ikisi ölü olan çocuklarının annesi olan karısına âşık olamadığı için pişmanlık duyamıyordu. Tek pişmanlığı, bu olayı karısından daha iyi bir şekilde saklayamamış olmasıydı. Fakat yaşadığı durumun ağırlığını hissediyor, karısına, çocuklarına ve kendine acıyordu. Bu olayın karısını bu denli etkileyeceğini bilseydi günahlarını daha iyi saklayabilirdi belki de. Aslında bu konuyu hiçbir zaman etrafıca düşünmemişti ama çok emin olmamakla birlikte karısının çoktandır kocasının sadakatsizliğini anladığını ve bunu görmezden geldiğini düşünüyordu. Hatta ona göre artık iyice yıpranmış, yaşı geçmiş, eski güzelliğini ve cazibesini yitirmiş olan karısının, yalnızca ailesine bağlı iyi bir anne olarak sağduyulu davranıp kendisine karşı hoşgörülü olması gerekirken, bunun tam tersi yaşanmıştı.

Stepan Arkadyeviç başka hiçbir şey düşünemiyor, yalnızca “Ah, bu çok korkunç! Ah, ah, ah! Korkunç!” diye sayıklıyordu. “Oysa şu olay ortaya çıkmadan önce ne güzel de yaşayıp gidiyorduk! Dolli halinden memnundu, çocuklarla mutluydu, çocuklar konusunda da, evle ilgili konularda da her şey onun istediği gibi olurdu, hiç karışmazdım ki. Evet, o kadının bizim evde mürebbiyelik yapması hiç iyi olmadı, hiç! İnsanın kendi evindeki mürebbiyeyle flörtleşmesinin

adice ve terbiyesizce bir yanı da var. Ama ne mürebbiyeydi! (O anda Bayan Roland'ın simsiyah gözleri, edalı bakışları ve gülümsemesi canlanmıştı gözünde.) Ama bizim evde olduğu saatler içinde onun hiçbir şey yapmadım ki. Ah, zaten en kötüsü de onun artık... Aksilik bu ya, hepsi kasten yapılmış gibi bir de. Ah, ah, ah! Aaah! Ne yapacağım şimdi ben?"

İçinden çıkılması zor olan durumlarda hayatın verdiği ortalama yanıtların dışında bir yanıtı yoktu bu sorunun. Bu yanıt da şuydu: günün gerektirdiği gibi yaşamalı; yani unutmalıydı. Uyumakla unutulmuyordu artık, en azından gece oluncaya dek bu pek mümkün değildi, o sürahi kadınların şarkılarına geri de dönülmüyordu, öyleyse hayatın düşlerine dalarak unutmalıydı.

Stepan Arkadyeviç "Yaşayıp göreceğiz" diye geçirdi içinden, ayağa kalkarak mavi ipek astarlı gri robdöşambrını giydi, ellerini birbirine kenetleyerek gerindi ve derin bir nefes alarak geniş göğüs kafesini havayla doldurdu, tombul gövdesini zorlanmadan taşıyan, çevik adımlar atmaya alışkın, dışa doğru basan ayaklarıyla pencerenin yanına gitti, perdeyi açtı ve olanca gücüyle çingırağa asıldı. Çingırak çalar çalmaz elinde elbiselerle, botlarla ve telgrafla eski dostu ve uşağı Matvey girdi içeri. Onun hemen ardından da tıraş malzemeleriyle birlikte berber girdi.

- Devlet dairesinden bir şey gelmiş mi? diye sordu Stepan Arkadyeviç ve telgrafi eline alıp aynanın karşısına oturdu.

- Masanın üstünde, diye yanıtlayan Matvey, soru dolu, meraklı bakışlarla beyine baktı ve bir süre sonra kurnazca gülümseyerek ekledi:

- Araba şirketinin sahibinden geldi.

Stepan Arkadyeviç karşılık vermedi, yalnızca aynadan Matvey'e bakmakla yetindi; aynada çarpışan bakışlarından birbirlerini ne kadar iyi anladıkları belliydi. Stepan Arkadyeviç "Sanki bilmiyorsun, ne demeye söylüyorsun ki?" der gibi bakıyordu.

Matvey ellerini ceketinin cebine soktu, bir ayağını yana çekti, hiç konuşmadan iyilik dolu bakışlarla ve tebessümle beyine baktı. Ar-
dından diyeceklerini önceden düşünmüş gibi bir ifadeyle:

– Pazar günü gelmesini ve o zamana kadar sizi de, kendisini de boş yere yormamasını söyledim.

Stepan Arkadyeviç, Matvey’in şaka yapmak ve dikkati kendi üzerine çekmek istediğini anlamıştı. Zarfı yırtıp açtı, her zamanki gibi bozuk yazılmış sözcükleri tahmin etmeye çalışarak telgrafi okuyunca yüzüne renk geldi.

Uzun ve kıvrırcık favorilerinin arasında pembe bir yol açmakta olan berberin parlak, tombul ellerini bir süreliğine durdurarak:

– Matvey, kız kardeşim Anna Arkadyevna yarın burada olacak, dedi.

– Tanrı’ya şükürler olsun, dedi Matvey. Bu yanıt, Anna Arkadyevna’nın karı-koca arasında yaşanan sorunların çözümünde yardımcı olabileceği için kendisinin de bu ziyaretin önemini, beyi kadar anladığını gösteriyordu.

– Yalnız mı yoksa eşile mi? diye sordu Matvey.

Stepan Arkadyeviç, o sırada berber üst dudağıyla meşgul olduğu için konuşamadı, bu soruyu yalnızca tek parmağını kaldırarak yanıtladı. Matvey de aynadan bakıp başını sallayarak bu yanıtı onayladı.

– Yalnız geliyor demek. Üst katı hazırlayayım mı?

– Darya Aleksandrovna’ya danış, o nereyi emrederse orayı hazırla. Matvey tereddütlü bir ifadeyle:

– Darya Aleksandrovna’ya mı?

– Evet, ona sor. Bu telgrafi da kendisine götür, gelişmelerden beni haberdar et.

Matvey o an içinden “Anlaşılan tepkisini denemek istiyor” diye geçirse de yalnızca:

– Emriniz olur efendim, diye karşılık verdi.

Matvey elinde tuttuğu telgrafla, yumuşak halının üzerinde gı-

cırdayan çizmeleriyle yavaşça adımladığı odaya döndüğünde Stepan Arkadyeviç çoktan yıkanmış, taranmış, giyinmeye hazırlanıyordu. Berber gitmişti.

– Darya Aleksandrovna hanımefendi evden ayrılacaklarını size bildirmemi istediler. Ne isterlerse yapabilirler dedi.

Matvey bunları, elleri cebinde, başını yana eğmiş beyine bakarken gülümseyen gözlerle söylemişti.

Stepan Arkadyeviç cevap vermedi. Ardından güzel görünümlü yüzünde iyimser ve biraz da hüzünlü bir gülümseme belirdi.

– Ee Matvey? Şimdi ne olacak? diye sordu kafasını sallayarak.

– Hiçbir şey efendim, her şey yoluna girecek, diye karşılık verdi Matvey.

– Yoluna girer mi dersin?

– Şüphesiz, efendim.

– Öyle düşünüyorsun demek. O sırada kapının arkasından gelen elbise hıştırtısını duyarak “Oradaki kim?” diye sordu..

– Benim efendim, diyen kararlı ve tatlı bir kadın sesiyle birlikte dadı Matryona Filimonovna’nın sert görünümlü, çopur yüzü görüldü.

Stepan Arkadyeviç kapıya doğru giderek:

– Ne oldu, Matryoşa? diye sordu.

Karısının gözünde tamamen suçlu olsa da, kendisi de böyle hissetse de neredeyse tüm ev halkı ve hatta Darya Aleksandrovna’nın en yakın dostlarından biri olan dadı bile Stepan Arkadyeviç’in tarafını tutuyordu.

Cansız bir ses tonuyla tekrar:

– Ne oldu? diye sordu.

– Gidip bir kez daha af dileyin efendim. Belki Tanrı merhamet eder. Çok ıstırap çekiyor, bakışları acı dolu, evdeki işler de artık çığırından çıktı. Efendim, çocuklara, hiç olmazsa çocuklara acıyın. Af dileyin efendim. Başka ne gelir ki elden! Hem affetmesini isteyip hem de...

– İyi de kabul etmez ki...

– Siz bir adım atın da. Tanrı merhametlidir, efendim, Tanrı'ya dua edin.

– Tamam, tamam git hadi, dedi Stepan Arkadyeviç, bir anda yüzü kıpkırmızı kesilmişti. “Peki, giyinelim artık” dedi Matvey’e dönerek ve kararlı bir hareketle robdöşambrını çıkardı.

Matvey, elinde hazır ettiği gömleği üzerinde bir şeyler varmış gibi silkeleyip belirgin bir hoşnutlukla beyinin bakımlı bedenine giydirdi.

III

Stepan Arkadyeviç, giyinip parfümünü sıktı, gömleğinin kolunu çekiştirip düzeltti, her zamanki gibi sigarasını, kibritini, cüzdanını, çift köstekli ve anahtarlıklı saatini ceplerine yerleştirdi, mendilini silkeleyip mutsuzluğuna rağmen temiz, güzel kokulu, sağlıklı ve fiziksel olarak rahatlamış hissederek hafifçe sallanan adımlarla, masanın üzerinde kahvesiyle birlikte kendisini bekleyen, devlet dairelerinden gelmiş mektupların ve evrakların bulunduğu yemek odasına yöneldi.

Oturup mektupları okudu. Birisi çok can sıkıcıydı; karısına ait arazideki ormanı satın almak isteyen bir tüccardan gelmişti bu mektup. Ormanın satılması gerekiyordu ama karısıyla arayı düzeltmeden bu konuyu gündeme getiremezdi. İşin kötü tarafı parasal mevzuların da bu işin içine girmiş olmasıydı. Karısıyla barışmasının bir diğer sebebinin ormanın satışı olduğu düşüncesi ona çok küçük düşürücü geliyordu.

Mektupları bitirdikten sonra devlet dairesinden gelen evrakları çekti önüne, ikisine de hızlıca bir göz attı, bazı yerlerini elindeki büyük kurşunkalemle işaretledikten sonra evrakları bırakıp kahvesini aldı eline; kahvenin ardından daha mürekkebi bile kurumamış olan sabah gazetesini açıp okumaya koyuldu.

Stepan Arkadyeviç aşırı uçlarda olmayan ve çoğunluğun benimsediği görüşleri savunan, liberal çizgideki bir gazeteyi takip ederdi. Bilim de, sanat da, politika da hiç ilgisini çekmediği halde tüm bu konularda çoğunluğun desteklediği gazetesinin görüşlerine sıkıca bağlıydı ve bu görüşleri yalnızca çoğunluk değiştirdiğinde değiştirirdi, daha doğrusu kendisi değiştirmez; hepsi o farkına bile varmadan, kendiliğinden değişiverirdi.

Stepan Arkadyeviç ne bir taraf ne de herhangi bir görüş seçerdi; tıpkı kendisi seçmediği halde önüne gelen şapkayı, giysiyi alıp giyindiği gibi bulunduğu taraf da, savunduğu görüşler de kendiliğinden gelirdi ona. Oysa onun gibi tanınmış çevrelerde yaşayan birisi için, genellikle olgunluk yaşlarında gelişen bazı düşünsel etkinliklerin gerektirdiği bir bakış açısına sahip olmak tıpkı bir şapkaya sahip olmak kadar gerekliydi. Çevresindeki pek çok kişinin savunduğu muhafazakâr görüşlere karşın kendisinin liberal görüşleri tercih etmesinin nedeni bu görüşlerin akılcı olduğunu düşünmesi değil, yaşam tarzına daha çok uymasıydı. Liberal parti Rusya'da her şeyin kötüye gittiğini söylüyordu, Stepan Arkadyeviç'in de gerçekten çok borcu vardı ve parayı bir türlü denkleştiremiyordu. Liberal parti evliliğin köhnemiş bir kurum olduğunu ve onu yeniden yapılandırmak gerektiğini söylüyordu, Stepan Arkadyeviç de gerçekten evlilikten eskisi kadar zevk almıyordu ve aile hayatı onu yalan söylemeye zorlayarak doğasına aykırı davranmasına neden oluyordu. Liberal parti dinin barbar halk kesimleri için kullanılan dizginden başka bir şey olmadığını söylüyor, daha doğrusu ima ediyordu, Stepan Arkadyeviç de gerçekten bacaklarını ağrıtan kısacık bir ayine bile dayanmıyor, bu dünyada neşe içinde yaşamak varken öteki dünyaya dair onca korkunç ve şatafatlı sözün ne ifade ettiğini bir türlü anlamıyordu. Ayrıca şakayı çok seven Stepan Arkadyeviç eğer soylarla övünülecekse bunu yalnızca Rurik'te bırakmayıp, ilk ataların yani maymunların da reddedilmemesi gerektiğini söyleyerek en akıllı başın-

da insanları bile şaşırtırdı. Liberal görüş Stepan Arkadyeviç'te böylece bir alışkanlık haline gelmişti ve gazetesini de tıpkı kafasını hafiften dumanlandıran yemek sonrası sigarasını sevdiği gibi seviyordu. Gazetede günümüzde radikalizmin tüm muhafazakâr unsurları yutmakla tehdit ettiği ve hükümetin devrim yılanının başını ezmek için bazı önlemler alması gerektiği konusunda boş yere çığlıklar yükseltildiğinden bahseden ve "hatta tam tersi, bizim fikrimizce asıl tehlike o sözde devrim yılanında değil, ilerlemeyi engelleyen gelenekçilikteki ısrardadır" diye devam eden yazıyı okudu. Ardından ekonomi sayfasından Bentham ve Mill'in bahsinin geçtiği bir yazı daha okudu. Pratik zekâsı sayesinde kimin kimi hangi konuda iğnelediğini anında kavrar ve bundan her zaman zevk alırdı fakat Matryona Filimonovna'nın tavsiyelerini ve evdeki kötü gidişatı hatırlamasıyla birlikte bugünkü zevki kursağında kalmıştı. Gazetede Kont Beust'un Wiesbaden seyahati, beyaz saçın tarih olacağı, satışa çıkarılan bir araba, bir gencin bir mevkiye talip olduğu hakkındaki haberleri de okumuştur ancak bu haberler eskisi kadar keyiflendirmemişti onu.

Gazeteyi, ikinci kahvesini ve yağlı çöreğini bitirdikten sonra kalktı, yeleğindeki kırıntıları silkeledi, geniş göğsünü şişirerek neşeyle gülümsedi fakat bu gülümsemenin nedeni o anda ruhunda birtakım hoş duygular uyanması değil, sindirim sisteminin iyi çalışmasıydı.

Fakat bu neşeli gülümsemeyle birlikte bir anda her şeyi yeniden hatırladı, düşüncelere daldı.

Kapının arkasından iki çocuk sesi duyuldu (Stepan Arkadyeviç, küçük oğlu Grişa'nın ve büyük kızı Tanya'nın sesini tanımıştı). Taşındıkları bir şeyi ellerinden düşürmüşlerdi.

Kız İngilizce olarak:

– Yolcuların üstte taşınamayacağını söylemiştim sana, hadi top-la bakalım hepsini!

"Her şey karman çorman oldu" diye düşündü Stepan Arkadyeviç, "Al işte, çocuklar sahipsizlikten ortalıkta koşuşup duruyorlar."

“Bütün mutlu aileler birbirine benzerler, her mutsuz aileninse kendine özgü bir mutsuzluğu vardır.”

Lev Nikolayeviç Tolstoy’un en ünlü eserlerinden biri olan *Anna Karenina* William Faulkner’dan Vladimir Nabokov’a birçok edebiyatçı tarafından yazılmış en iyi romanlardan biri kabul edilir. Aşk, evlilik ve ölüm temalarını ele alan roman 1870’ler Rusya’sındaki hayatın panoramasını da sunar. Aşkın peşinden giden Anna Karenina edebiyatın unutulmaz kahramanlarından biri olmaya devam ediyor.

QR kodu okutunuz		Dijital fiyat etiketi
		tavsiye edilen KDV’siz satış fiyatı
		₺ 700

Sertifika no: 44919	ISBN 978-625-5683-10-6	 Doğan Kitap
		
	9 786255 683106	